

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 maja 2025 r.
wniosku skazanego M. S.
w przedmiocie wznowienia postępowania zakończanego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 12 maja 2022 r., II AKa 6/22,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 13 października 2021 r., II K 40/21,
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. *a contrario*

postanowił

- 1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w oparciu o wskazane przez skazanego okoliczności;**
- 2. na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić – w pozostałym zakresie - przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego;**

UZASADNIENIE

Skazany M. S. w piśmie skierowanym do Ministra Sprawiedliwości wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 maja 2022 r., II AKa 6/22,

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 13 października 2021 r., II K 40/21. Uzasadniając ten wniosek podał, że pomimo jego leczenia w systemie terapeutycznym nie został mu wyznaczony obrońca z urzędu. Poza tym, sędzia, która rozpoznawała sprawę wyroku łącznego wydała jeden z „łączonych” wyroków. Poza tym, podał, że w jego ocenie sprawa toczyła się według „widzi mi się” sędziego, bo była prowadzona na podstawie przepisów znowelizowanych w związku z pandemią Covid. Mimo krótkiego odstępu czasu nie objęto tym postępowaniem wyroków we wszystkich jego sprawach, orzeczona wobec niego kara łączna jest zbyt surowa. Podał również okoliczności dotyczące swojej trudnej sytuacji rodzinnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że niektóre z podniesionych przez skazanego okoliczności, o ile okazałyby się zasadne, stanowiłyby podstawę do wznowienia postępowania z urzędu. Dlatego pismo skazanego w tym zakresie należało potraktować jako sygnalizację wznowienia przez Sąd Najwyższy postępowania z urzędu.

Odnosząc się do tych okoliczności, to brak wyznaczenia obrońcy z urzędu, gdy obrona miała charakter obligatoryjny oraz nienależyta obsada Sądu I instancji stanowią okoliczności zaliczane do tzw. bezwzględnych powodów odwoławczych opisanych w art. 439 § 1 k.p.k. Jeśli chodzi o zarzucane przez skazanego uchybienie z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., to z faktu „leczenia terapeutycznego” przy braku podania przez skazanego, o jaką chorobę chodzi, nie można wnosić, że w jego przypadku zachodzi podstawa do obrony obligatoryjnej. Natomiast podnoszona przez skazanego okoliczność dotycząca sędziego, który orzekał w przedmiocie jednego z wyroków podlegających połączeniu, a następnie wydawał wyrok łączny, to nie stanowi ona jednej z tych okoliczności będących podstawą wyłączenia sędziego z urzędu wymienionej w art. 40 § 1 k.p.k. Nie świadczy również o braku jego bezstronności. W postępowaniu o wydanie wyroku łącznego nie rozpoznaje się po raz kolejny zarzutów o popełnienie przestępstw, których dotyczą łączone wyroki. Sędzia nie wypowiada się jeszcze raz w tej samej sprawie, co mogłoby przemawiać za stwierdzeniem, że ma już ukształtowaną opinię i świadczy o jego bezstronności. Jego rola polega na połączeniu kar wynikających z

wydanych wobec skazanego wyroków spełniających kryteria opisane w art. 85 § 1 k.k.

Jeśli chodzi natomiast o pozostałe wymienione w piśmie skazanego okoliczności, to jest zarzut nadmiernej surowości kary oraz jej prowadzenie na podstawie znowelizowanych przepisów postępowania, co miałyby wpływać na dowolność w rozpoznaniu sprawy, nie mieszczą się w okolicznościach wymienionych w art. 540, 540a i b k.p.k. Ich niezasadność jest oczywista w takim stopniu, że uzasadnia odmowę przyjęcia wniosku. Skazany nie podał żadnych okoliczności świadczących o tym, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, pojawiły się nowe fakty lub dowody wskazujące na okoliczności wymienione w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie doszło również do wydania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, ani organu międzynarodowego, które miałyby związek z podstawą wydanego wobec niego orzeczenia albo świadczyłoby o potrzebie wznowienia wobec niego postępowania. Podane okoliczności dotyczące przesłanek orzeczenia kary łącznej, stopnia jej surowości, czy bardzo subiektywna, nie poparta żadnym konkretnym zarzutem ocena postępowania sądowego jako prowadzonego w sposób uznaniowy, nie uzasadniają wznowienia postępowania.

Jeśli chodzi o wymienione przez skazanego okoliczności dotyczące jego trudnej sytuacji rodzinnej, to powinien on rozważyć o wystąpienie z wnioskiem o zastosowanie jednej z instytucji przewidzianych w Kodeksie karnym wykonawczym umożliwiającym kontakt z chorą matką.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]